

“मीठे बच्चे- विशाल बुद्धि बनेर ठूला-बडाहरूको राय लिएर अनेक आत्माहरूको कल्याण गर,
उनीहरूसँग हल आदि लिएर धेरै प्रदर्शनी लगाऊ ।”

प्रश्न:- अहिले तिमीलाई कुनचाहिँ स्मृति आएको छ, जसको स्मरण गर्नु भन्ने कहिल्यै दुःखी हुँदैनौ ?

उत्तर:- अहिले स्मृति आएको छ- हामी पूज्य राजा थियौं, फेरि प्रजा बन्यौं । अब फेरि बाबाले हामीलाई राजा बनाइरहनु भएको छ । बाबाले अहिले हामीलाई सारा विश्वको समाचार सुनाउनुहुन्छ । हामीले विश्वको इतिहास-भूगोल जानिसकेका छौं । यिनै स्मृतिको स्मरण गर्दै रह्यौ भन्ने कहिल्यै आफूलाई दुःखी सम्झिदैनौ । सधैं खुशी रहन्छौ ।

गीत:- नयन हीन को राह बताओ प्रभू...

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा सिकीलधे रूहानी बच्चाहरूले गीत सुन्यौ । बच्चाहरूले बुझेका छन्- बाबासँग मिल्न वा बाबाबाट वर्सा लिन धेरै सहज छ । गायन पनि छ- बाबाबाट एक सेकेण्डमा जीवनमुक्तिको वर्सा मिल्छ । जीवनमुक्ति अर्थात् सुख-शान्ति-सम्पत्ति आदिको वर्सा । जीवनमुक्ति र जीवनबन्ध दुई शब्द छन् । बच्चाहरूले जान्दछन्- यस समयमा भक्तिमार्ग र रावण राज्यको कारण सबै जीवनबन्धमा छन् । बाबा आएर बन्धनबाट मुक्त गर्नुहुन्छ, वर्सा दिनुहुन्छ । जसरी बच्चा जन्मियो, माता-पिता, मित्र-सम्बन्धी आदिले सम्झन्छन्- वारिस पैदा भयो । जसरी यो बुझ्न सहज छ, त्यस्तै यो पनि सहज छ । बच्चाहरूले भन्दछन्- बाबा कल्प पहिले जस्तै हजुर हामीसँग आएर मिल्नु भएको छ । हजुरबाट नै सहज वर्सा पाउने बाटो मिलेको छ । यो त हरेकले जान्दछन्- नयाँ सृष्टिका रचयिता भगवान् नै हुनुहुन्छ । उहाँले हामीलाई भट्किनबाट बचाउनुहुन्छ । हिजो भक्ति गथ्यौं, आज बाबाबाट सहज ज्ञान र राजयोगको बाटो मिलेको छ । बच्चाहरूले आफ्नो अनुभव सुनाउँछन्- हामीले बी.के. द्वारा सुन्यौं दुई पिता छन् । यो कुरा तिमी बाहेक अरू कसैले पनि मुखबाट भन्न सक्दैनन्- दुई पिता छन् । तिम्रा हरेक कुरा आश्चर्यजनक छन् । अहिले स्मृतिमा आएको छ- जो यहाँका हुन्, उनलाई छिट्टै स्मृतिमा आउँछ । हो, स्मृतिमा आएकालाई पनि मायाले कुनै समयमा जोडले थप्पड लगाएर विस्मृत गरिदिन्छ । यसमा बच्चाहरू धेरै खबरदार रहनुपर्छ । स्मृति त बाबाले दिलाउनु भएको छ । पवित्रताको कंगन पनि बाँध्नुपर्छ । रक्षाबन्धनको रहस्य के हो, त्यो त अहिले तिमीले जान्दछौ । कसले यो प्रतिज्ञा गराएको हो ? काम त महाशत्रु हो । बाबा भन्नुहुन्छ- मसँग प्रतिज्ञा गर, कहिल्यै पनि पतित बन्ने छैन । मलाई याद गर्दै रह्यौ भन्ने आधा कल्पको पाप जलेर खतम हुन्छन् । बाबाले ग्यारेन्टी गर्नुहुन्छ । यो त बच्चाहरूले सम्झन्छन् पनि- बाबा ग्यारेन्टी गर्नुहुन्छ, यो कुरा त ठीक हो नि । सुनारले पनि के ग्यारेन्टी गर्छन् ? म पुरानो गहनालाई नयाँ बनाउँछु । उनको त यो काम नै हो । आगोमा राख्नाले अवश्य त्यो सच्चा सुन बन्छ नै । बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- आत्मामा पनि मैला परेको छ । कसरी सतो-रजो-तमोमा आउँछ- यो कुरा धेरै सहज छ । चित्र पनि यसैले बनाइएका हुन् ताकि यसमा सजिलै सम्झाउन सकियोस् । युनिभर्सिटी, कलेज आदिमा पनि नक्शा हुन्छन् नि, अनेक प्रकारका । तिम्रा पनि यी नक्शा हुन् । तिमीले राम्रोसँग कसैलाई सम्झाउन सक्छौ । ज्ञानसागर, पतित-पावन बाबा नै आएर यो बाटो बताउनु हुन्छ । अरू कसैले पतितबाट पावन बनाउन सक्दैनन् । मनुष्य नयनहीन दुःखी छन् । तिमी

२०७३ श्रावण ३२ मंगलबार १६-०८-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन बच्चाहरूले जान्दछौं- पहिलो दुई युगमा दुःख हुँदैन। न भक्ति हुन्छ। त्यो हो नै स्वर्ग। यस समयका मनुष्यको र प्राचीन मनुष्यहरूमा फरक छ नि। यो अरू कसैले बुझ्न सक्दैनन्। कति पूजा चल्छ। जति जो धनवान छ, त्यति देवी-देवताहरूलाई राम्रा गहना पहिराउँछन्। बाबा स्वयं अनुभवी छन्। मम्बईमा जुन लक्ष्मी-नारायणको मन्दिर छ, उसका ट्रस्टीले लक्ष्मी-नारायणको लागि हीराका हार बनाएका थिए। बाबालाई ती ट्रस्टीको नाम पनि याद छ। पहिले शिवबाबाको मन्दिर बनाए, उनलाई धेरै सजाए, फेरि देवताको बनाए अनि लक्ष्मी-नारायण आदिलाई पनि कति गहना पहिराए। त्यस समयमा कति धन होला ! मुहम्मद गजनवीले कति ऊँट भरेर लिएर गए। भारतमा कति अथाह धन थियो। अहिले तिमीले यथार्थ रूपले जान्दछौ। हाम्रो भारतवर्ष के थियो ! यहाँ कुबेरको खजाना थियो। हीरा-जुहारतका मन्दिर बनाउँथे। अहिले त्यो चीज छैन, सबै लुटेर लिएर गए। अहिले त के हाल भएको छ !

तिमी नै पूज्य राजा थियौ, फेरि तिमी नै ८४ जन्म लिएर पूरा रंक बनेका छौ। यस्ता-यस्ता कुरा घरी-घरी स्मरण गर्नुपर्छ। फेरि तिमीले आफूलाई कहिल्यै पनि दुःखी सम्झने छैनौ। दिलमा स्मरण गर्दै रहनुपर्छ- हामीले बाबाबाट के लिइरहेका छौं ? बाबा आएर हामीलाई सारा विश्वको समाचार सुनाउनुहुन्छ। यो विश्वको इतिहास-भूगोल कसैले पनि जान्दैनन्। तिमीले जान्दछौ- पहिले एक धर्म, एक राज्य, एउटै मत, एक भाषा थियो। सबै सुखी थिए। पछि यिनीहरू आपसमा लडाईं-भगडा गर्न थाले, टुक्रा-टुक्रा हुन लाग्यो। पहिले यस्तो थिएन। वहाँ कुनै पनि प्रकारको दुःख थिएन। बिमारीको नाम निशान थिएन। त्यसको नाम नै हो स्वर्ग। तिमीलाई आफ्नो स्मृति आएको छ। अवश्य हामीलाई कल्प-कल्प विस्मृति हुन्छ, फेरि स्मृतिमा आउँछ। पहिले एकज भूल भयो, जसकारण रचयिता र रचनालाई भुल्यौं। अहिले तिमीले आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दछौ। सत्ययुगमा पनि यो ज्ञान हुँदैन। फेरि परम्परा कसरी चलन सक्छ ? त्यस समयमा मुख्य राजाहरू नै हुन्छन्। ऋषि-मुनि कहाँ हुन्छन् र ! उनीहरू द्वापरदेखि आउँछन्। ऋषि-मुनि आदिको खानपान पनि राजाहरूसँग नै मिल्छ। राजाहरूले सम्हाल गर्छन् किनकि फेरि पनि संन्यास गर्छन् नि। प्राचीन भारतवर्षको प्राचीन राजयोगको गायन छ। प्राचीन ऋषि-मुनि भनिदैन। उनीहरू त द्वापरमा आउँछन्। उनीहरू राजाहरूको आधारमा चल्छन्। भन्दछन्- हामीले रचयिता र रचनालाई जान्दैनौ। बाबा भन्नुहुन्छ- यो स्वयं राजाहरूले पनि जान्दैनन्। यस दुनियाँमा कसैले पनि यो ज्ञान जान्दैनन्। अहिले तिमी बच्चाहरू समझदार बनेका छौ। लक्ष्मी-नारायणको मन्दिर जसले बनाउँछन्, उनलाई पनि तिमी लेख्न सक्छौ। यति लाखौं रुपैया खर्च गरेर मन्दिर बनाउनु भएको छ तर उनको जीवन कहानीलाई तपाईंले जान्नुहुन्छ ? यिनीहरूले राज्य कसरी पाए ? फेरि कहाँ गए ? अहिले कहाँ छन् ? हामी तपाईंलाई सबै रहस्य बताउन सक्छौं। यस्तो उनीहरूलाई लेख्न सक्छौ। तिमी बच्चाहरूले त हरेकको जीवन कहानीलाई जानिसकेका छौ, त्यसैले किन लेख्दैनौ ? हामीलाई समय दिनुभयो भने हामी एक-एकको जीवन कहानी बताउन सक्छौं। शिवको मन्दिर जसले बनाउँछन्, उनलाई पनि तिमीले लेख्न सक्छौ। बनारसमा शिवको मन्दिर कति ठूलो छ। वहाँ पनि ट्रस्टीहरू हुन्छन्। कोसिस गर्नुपर्छ- ठूला-बडाहरूलाई सम्झाऔं। ठूला मानिसहरूले बुझे भने उनको आवाज धेरै हुन्छ। गरिबहरूले छिट्टै सुन्छन्। मदत ठूलाहरूको लिनुपर्छ। राय पनि ठूला-बडालाई लेखाउनु छ किनकि उनको आवाजले मदत गर्छ। वास्तवमा उनीहरूले त्यति आवाज

२०७३ श्रावण ३२ मंगलबार १६-०८-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन गर्देनन्, जति हुनुपर्छ । तिमीले राष्ट्रपतिलाई पनि सम्झाउन सक्छौ । राम्रो-राम्रो पनि भन्छन् । मुख्य मन्त्री, गभर्नर आदिले उद्घाटन गर्छन्, लेख्दछन्— यी बी. के. ले ईश्वरसँग मिल्ने धेरै राम्रो सहज बाटो बताउँछन् । तर ईश्वर के चीज हो, यो केही पनि जान्दैनन् । केवल त्यस समयमा भन्छन्— बाटो धेरै राम्रो छ । शान्ति पाउने मार्ग राम्रो छ । तर स्वयं बुझ्दैनन् ।

बाबाले ठूला-बडाहरूलाई सम्झाउनको लागि पनि भन्नुहुन्छ । ठूला-ठूला मनुष्यबाट ठूला-ठूला जो प्रसिद्ध हलहरू छन्, ती लेऊ । भन, हामी सबै मनुष्यहरूको कल्याणको लागि यो प्रदर्शनी सधैंको लागि राख्न चाहन्छौं, केवल विज्ञापन गर्छौं । यस्ता ५० वा १०० हल लिनुपर्छ । भारतवर्ष त धेरै ठूलो छ नि । एक-एक शहरमा १०-१२ हल लेऊ । समाचारपत्रमा छापिनुपर्छ— यतिका हलमा प्रदर्शनी भइरहेको छ । जसलाई बुझ्नु छ आएर बुझ्नुहोस् । कतिको कल्याण हुनेछ । बच्चाहरूले धेरै विशाल बुद्धि बन्नुपर्छ । बच्चाहरूले सेवा गर्नुपर्छ नि । बाबा सबै बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ— प्रदर्शनीहरू धेरै जोडसँग गर । बाबा तयारी गराइरहनु भएको छ । बच्चाहरूले कोसिस गर्नुपर्छ । यी सबै सम्झनुपर्ने कुरा हुन् । भगवान् आउनुहुन्छ, प्रजापिता ब्रह्माद्वारा रचना रचनुहुन्छ प्रजाको । कति ब्राह्मण रचनुभएको थियो । अहिले फेरि रचिरहनु भएको छ । कति ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरू छन् । बाबाले यो ब्राह्मण धर्म रचनुहुन्छ संगमयुगमा । तिमीले प्राक्कलमा देखिरहेका छौ र बुझिरहेका छौ । यी कुरा कुनै शास्त्रमा छैनन् । तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ— बाबा आउनु नै तब हुन्छ, जब पतित दुनियाँलाई पावन बनाउनुपर्छ । यो पनि जान्दछौ— परमात्माले प्रजापिता ब्रह्माद्वारा नै रचना रचनुहुन्छ । तर कहिले रचनुहुन्छ— यो बुझ्दैनन् । उनीहरूले त सम्झन्छन्— भगवान्ले कुनै नयाँ रचना रचनुहुन्छ होला । ब्रह्मालाई त सूक्ष्मवतनमा सम्झन्छन् । अहिले तिमीले बुझेका छौ— प्रजापिता ब्रह्मा त यहाँ नै छन् । तिमी सूक्ष्मवतनमा जान्छौ । पवित्र बनेर फेरि फरिश्ता बन्छौ, साक्षात्कार गर्छौ । बच्चाहरूले आएर सुनाउँछन् वहाँ इशारा (मुवी) चल्छ । त्यो हो नै मूवी विश्व, तिमीले मूवी चलचित्र पनि देखेका थियौ । अहिले प्राक्कलमा सबै कुरालाई तिमीले जानिसकेका छौ । मूलवतन हो शान्तिधाम, वहाँ आत्माहरू रहन्छन् । सूक्ष्मवतनमा सूक्ष्म शरीर पनि हुन्छ । अवश्य कुनै भाषा पनि हुनुपर्छ । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ— हामी आत्माहरूको स्थान शान्तिधाम हो फेरि छ सूक्ष्मवतन । वहाँ ब्रह्मा-विष्णु-शंकर रहन्छन् । र, यो हो कलियुग र सत्ययुगको संगम । यहाँ बाबा आउनुहुन्छ, यहाँबाट तिमी ब्राह्मण जान्छौ । माइतिघर र पराई घर हुन्छ नि । यहाँ दुवै तिम्रो पिता हुनुहुन्छ । बापदादा दुवैले मेहनत गर्नुहुन्छ, बच्चाहरूलाई सुन्दर फूल बनाउन । मुसलमानले पनि भन्छन्— गार्डन अफ अल्लाह । कराचीमा एक पठान थियो— ऊ सामुन्ने उभिन्थ्यो । देख्दा-देख्दै भुईँमा लड्थ्यो । सोध्यो भने भन्थ्यो— म खुदाको बगैंचामा गएँ, खुदाले फूल दिनुभयो । अब उसलाई ज्ञान त थिएन । अहिले तिमीले जान्दछौ— बगैंचा केलाई भनिन्छ ! यो हो काँडाको जंगल र त्यो हो फूलको बगैंचा । तिम्रो बुद्धिमा सारा रहस्य छ । सत्ययुग के हो, कलियुग के हो ? तिमीलाई धेरै खुशी हुनुपर्छ । सारा चक्र तिम्रो बुद्धिमा छ । यसको विस्तार त धेरै छ । तिम्रो बुद्धिमा कति सार रूपमा बसेको छ । तिमी बच्चाहरूले रचयिता बाबाद्वारा रचयिता र रचनालाई जानेका छौ । ब्रह्मालाई रचयिता भनिदैन । रचयिता एक हुनुहुन्छ— महानता पनि एकको नै हो । पहिलो-पहिलो रचना ब्रह्माको हो फेरि भनिन्छ कृष्णको । ब्रह्मा त छन्, ब्राह्मण पनि अवश्य चाहिन्छ । पाण्डवहरूलाई ब्राह्मण भनिदैन । ब्रह्माद्वारा ब्राह्मण हुनुपर्छ । यो हो रूहानी यज्ञ । यसलाई आध्यात्मिक

२०७३ श्रावण ३२ मंगलबार १६-०८-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन ज्ञान भनिन्छ । रूहलाई बाबाले नै ज्ञान दिनुहुन्छ । तिमीले जान्दछौ- हामीलाई मनुष्यले पढाउँदैनन् । सबै आत्माहरूलाई बाबाले पढाउनु हुन्छ । भन्दछन् पनि ब्रह्माद्वारा स्थापना । कृष्णलाई कहाँ भनिन्छ र ! उनी त हुनै सक्दैन । ब्रह्माद्वारा स्थापना कसले गराउँछ ? के कृष्णले ? होइन । परमपिता परमात्मा । विष्णुद्वारा पालना । ब्रह्मा र विष्णुको कति पार्ट छ । ब्रह्मा मुख वंशावली नै फेरि गएर विष्णुपुरीका देवता बन्छन् । ब्रह्मा नै विष्णु, विष्णु नै ब्रह्मा । यो पनि बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ । ब्रह्मा नै विष्णु बन्नमा एक सेकेण्ड, विष्णु नै ब्रह्मा बन्नमा ८४ जन्म । कति आश्चर्यजनक कुरा छ । कसैले पनि बुझ्न सक्दैनन् । यो हो बेहदको कुरा । बेहदका बाबाबाट बेहदको पढाइ पढेर बेहदको राज्य लिनु छ । सृष्टि चक्रलाई जान्नु छ । आत्माले नै जान्दछ, शरीरद्वारा । यस्तो होइन शरीरले ज्ञान लिन्छ, आत्माद्वारा । होइन, आत्माले ज्ञान लिन्छ । तिमीलाई कति खुशी छ । यो आन्तरिक गुप्त खुशी हुनुपर्छ । पढाइको संस्कार आत्मामा हुन्छ । दुःख पनि आत्मालाई हुन्छ । भन्दछन्- मेरो आत्मालाई दुःख नदेऊ । बच्चाहरूलाई अब कति प्रकाश मिलिरहेको छ । तिमीलाई खुशी रहन्छ । सागरबाट रिफ्रेश भएर बादल मिलेर वर्षा वसाउनु छ । आपसमा मिलेर मिलेर प्रदर्शनी आदि तयार गर्न मदत गर । सोख हुनुपर्छ । सर्भिस, सर्भिस र धेरै सर्भिस । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) बाबाबाट मिलेको ज्ञानलाई स्मरण गरेर अपार खुशीमा रहनु छ । विशाल बुद्धि बनेर जोडले सेवा गर्नु छ ।
- २) बाबाद्वारा जुन स्मृति मिलेको छ, त्यसलाई बिर्सिनु छैन । पवित्र रहने बाबासँग जुन प्रतिज्ञा गरेका छौ, त्यसलाई पूरा पालना गर्नु छ ।

वरदान:- गर्नु र भन्नु- यी दुवैलाई समान बनाएर क्वालिटीको सेवा गर्ने सच्चा सेवाधारी भव सदा ध्यान रहोस्- पहिला गर्नु छ अनि भन्नु छ । भन्न सजिलो हुन्छ, गर्नमा मेहनत हुन्छ । मेहनतको फल मीठो हुन्छ । तर यदि अरूलाई भन्छौ, स्वयं गर्दैनौ भने सर्भिसको साथ-साथै डिस-सर्भिस पनि प्रत्यक्ष हुन्छ । जसरी अमृतमा विषको एक थोपा पर्नाले सारा अमृत विष बन्छ, त्यस्तै जतिसुकै सेवा गर तर एक सानो गल्तीले सेवालालाई समाप्त गरिदिन्छ । त्यसैले पहिले आफूमाथि ध्यान देऊ तब भनिन्छ सच्चा सेवाधारी ।

स्लोगन:- अनेकतामा एकता ल्याउनु, बिग्रेकोलाई बनाउनु- यो सबैभन्दा ठूलो विशेषता हो ।